
PEDAGOGIZAREA PĂRINȚILOR – ABORDARE MODERNĂ

Tatiana GÎNJU, lector universitar
Universitatea de Stat „Alec Russo” din Bălți, Moldova
Ludmila COTOS, lector universitar, doctor
Universitatea de Stat „Alec Russo” din Bălți, Moldova

Abstract: This article addresses the issue of pedagogy for parents. The concepts are analyzed: parents' education, pedagogy of parents. Brief are analyzed the forms of work with parents: monthly sessions, bimonthly consultations; correspondence with parents; joint meetings with parents and children, educational cultural events, lectures with parents.

Dacă ar fi să realizăm o clasificare a meseriilor după gradul de complexitate și greutate, cea mai dificilă „meserie” cu siguranță ar fi „meseria de părinte”. Această meserie nu se naște ci se învață. Privită ca nucleu social, *familia* este prima care influențează dezvoltarea omului, punându-și amprenta pe întreaga personalitate a copilului. Cea dintâi școală a fost și rămâne familia, este temelia pe care se construiește edificiul personalității, iar trăinicia edificiului depinde de calitatea temeliei [2].

Părinții sunt primii educatori ai copilului de la care copilul învață valorile morale, culturale, religioase, patriotismul, asigură copiilor norme de comportament acceptate social, dezvoltarea personalității, socializarea, independența, spiritul de inițiativă etc. A fi părinte este o provocare, o misiune care necesită, pe lângă o pregătire anterioară în acest scop, voință, perseverență, dragoste și învățare permanentă. Din acest motiv părinții au nevoie de un șir de competențe și abilități care să-i poată asigura copilului o educație bună și corectă. În acest context, *pedagogizarea părinților* devine o necesitate de mare importanță.

Prin *educația părinților* se are în vedere acțiunile îndreptate spre exersarea funcției educative și spre dezvoltarea unor practici eficiente de comunicare și interacționare în familie [6, 9]. Aceste acțiuni conduc la:

- formarea unor abilități de comunicare cu copilul;
- cunoașterea propriului copil;
- înțelegerea comportamentului copilului;
- cunoașterea etapelor dezvoltării în timp a copilului;
- procesul de educație a copilului etc.

Specialiștii de astăzi sunt preocupați de problema educației părinților. Acest aspect apare ca o consecință a schimbărilor produse la nivelul societății, care au generat evoluția contemporană a raporturilor părinte-copil. O generație sănătoasă și responsabilă se naște și se educă într-un climat familial favorabil. Conștientizarea acestor aspecte impune o abordare cât mai eficientă a educației părinților prin prisma parteneriatului grădiniță-familie și școală-familie în vederea pedagogizării lor.

Unii părinți consideră că a educa nu este de datoria lor, ci a școlii, lor le revine doar grija de a asigura copiilor cele necesare creșterii „când o fi mare, se îndreaptă el și singur” având o concepție total greșită.

Factorii implicați în pedagogizarea părinților sunt: grădinița, școala, comunitatea care colaborând, se furnizează cele mai corecte și bune informații, experiențe posibile de a îmbunătăți educația părinților. Parteneriatele sunt necesare pentru a satisface trebuințele și interesele părinților ca mai apoi aceștia să-și educe copiii cât mai corect.

Pentru a evita barierele care pot apărea în vederea implicării părinților în diverse forme de lucru autoarea A. Băran-Pescaru descrie câteva modalități [1]:

1. Evitarea constrângerilor de timp și resurse;
2. Oferirea de informații utile;
3. Comunicarea deschisă profesor-părinte;
4. Relațiile pozitive profesor-părinte.

În cadrul unui parteneriat este necesar respectarea următoarelor principii din partea cadrelor profesionale:

1. Confidențialitatea, care semnifică nevoia de a păstra secretul problemelor familiei și a datelor culese;
2. Respectul individualității - fiecare familie are dreptul la respect și înțelegere;

3. Sinceritatea cere o imagine cât mai clară și mai sinceră a problemelor întâmpinate, discuții cu părinții și abordarea cât mai realistă a situațiilor;
4. Nediscriminarea se referă la respectul identității culturale, etnice, religioase, sociale a familiilor.

Pentru a încuraja părinții să participe în cadrul diverselor forme de lucru cu ei în vederea formării competențelor parentale, cadrele didactice trebuie să inițieze, planifice și să desfășoare foarte captivant, util, interesant aceste forme de lucru cu părinții.

Există trei modalități pe care cadrele didactice profesioniste le pot utiliza pentru a îmbunătăți implicarea părinților în viața școlii [8]:

1. Expunerea atitudinii pozitive față de familie;
2. Recunoașterea și acordarea de feedback la nevoile și temerile părinților;
3. Implicarea părinților în diverse forme de lucru cu ei, astfel încât ei să înțeleagă cât este de important activitatea cu persoanele profesioniste.

Procesul de colaborare va conduce la un șir de beneficii:

1. Beneficii pentru părinți:

- Părinții își pot ajuta mai bine copiii;
- Părinții își formează o imagine reală despre potențialul copilului, o viziune despre procesul de educație de la școală etc;
- Stabilirea unei relații mai strânse între părinți și copii;
- Decizii eficiente în educația copiilor.

2. Beneficii pentru cadrele didactice:

- Informațiile oferite de către părinți acordă învățătorului posibilitatea de a cunoaște mai bine fiecare copil în parte;
- Când părinții sunt implicați în viața de la școală învățătorii au posibilitatea de a vedea cum îl motivează părintele pe copil, cum îl încurajează;
- Experiențe pozitive de învățare;
- Mai mult sprijin și apreciere din partea părinților etc.

3. Beneficii pentru copii:

- Copiii sunt mai bine înțeleși și ajutați din ambele părți;
- Copiii capătă mai multă încredere în sine;
- Motivație mai bună.

Literatura de specialitate propune un șir de forme de lucru cu părinții care duc la pedagogizarea lor: *ședințele lunare, consultații bilunare; corespondența cu părinții; adunări comune cu părinți și copii, manifestări culturale educative, lectoratele cu părinții.*

Lectoratele cu părinții. Eficiența lor depinde de [Ibidem]:

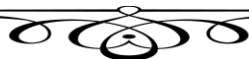
1. Conținutul tematic;
2. Calitatea expunerii;
3. Participarea părinților la discuții.

Lectoratele pot să-și asocieze și alte forme în vederea transmiterii cunoștințelor pedagogice în rândul părinților. De exemplu: vizionarea unor filme; audiția unor emisiuni; organizarea de standurilor de cărți, broșuri și reviste pedagogice, difuzarea unor materiale pe teme educative. Structura unui lectorat (60 min):

1. Introducerea temei și a vorbitorilor - 3 min;
2. Prezentarea unui studiu de caz cu întrebări și discuții – 7 min;
3. Expunerea subiectului - 40 min;
4. Prezentarea proiectului de lucru pentru părinți – 5 min;
5. Completarea formularului de evaluare a lectoratului, anunțarea subiectului și a datei pentru următorul lectorat – 5 min.

Pentru aprofundarea temei educative se pot propune părinților chestionare pe care să le completeze acasă. Din aceste chestionare cadrele didactice pot să-și dea seama care este nivelul cunoștințelor părinților, gradul de implicare în educația copiilor.

Consultațiile au un real folos în sprijinul părinților. În majoritatea cazurilor se discută diverse probleme care necesită soluții imediate.

Conferințele – reprezintă cea mai veche formă de informare și educație a părinților. Conferințele pe teme pedagogice sunt organizate de obicei de către școli sau asociații ale părinților. Ele tratează teme generale, la un nivel accesibil unui public cu o pregătire foarte variată. Cerințe în organizare:

1. Stilul lor trebuie să fie simplu;
2. Se vor folosi exemple concrete în care părinții să se poată recunoaște;
3. Să fie urmate de discuții;
4. În timpul conferinței cel care derulează procesul va sesiza din discuții acei părinți care întâmpină dificultăți și va oferi consultații;
5. Să se folosească mai întâi unele chestionare pentru a se face un sondaj din care am putea depista problemele ce preocupă auditoriul.

Publicațiile. presa, literatura au scopul de a veni în sprijinul părinților și constituie cea mai largă cale de informare. Teatrul, radioul, televiziunea prin marea lor răspândire reprezintă o cale foarte eficientă de informare și educare a părinților [2].

Adunările de părinți – sunt cel mai des organizate în incinta instituțiilor de învățământ. În cadrul lor părinții pot fi informați pe diferite teme. Tematica adunărilor poate fi stabilită de cadrul didactic sau poate fi formulată ținându-se cont de doleanțele și preferințele părinților.

O ședință cu părinții poate avea următoarea structură [5]:

1. Activitatea de energizare (spargerea gheții);
2. Cercetarea subiectului propus;
3. Stabilirea unei strategii de lucru cu părinții;
4. Evaluarea.

Traininguri, mese rotunde – în cadrul lor părinții și cadrele didactice fac schimb de experiență educațională a copiilor.

Desfășurarea concursurilor între copii-copii, copii-părinți reprezintă o modalitate eficientă prin intermediul căreia părinții împărtășesc cu copiii emoții, trăiri cu puternică încărcătură afectivă, sunt un bun prilej de a exersa deprinderi de comportare civilizată, dar și de a genera trăiri emoționale intense legate de prezența invitaților – membri ai familiei sărbătoritului.

În concluzie, putem afirma cu certitudine că *pedagogizarea părinților* prin astfel de forme de lucru moderne joacă un rol foarte important și un impact pozitiv asupra creșterii și educației copiilor. Implicarea părinților în educația copilului, va conduce la multe schimbări pozitive.

Referințe bibliografice:

1. Băran-Pescaru A. Parteneriat în educație: familie-școală-comunitate. București: Aramis, 2004. 80 p.
2. Bătrânu E. Educația în familie. București: Politică, 1980. 213 p.
3. Bonchiș E. Familia și rolul ei în educarea copilului. Iași: Polirom, 2011. 419 p.
4. Bragiș M. Parteneriatul școală-familie-comunitate în treapta învățământului primar: Ghid metodologic. Chișinău: Tip. Centrul Ed. - Poligrafic al USM, 2013. 187 p.
5. Carauș D., Lungu V. Ședințe cu părinții. Chișinău: ARC, 2008. 136 p.
6. Cuznețov L. Tratat de educație pentru familie. Pedagogia familiei. Chișinău: CEP USM, 2008. 624 p.
7. Ionescu M., Negreanu E. Educația în familie. Repere și practici actuale. București: Cartea universitară, 2006. 197 p.
8. Oțetea R. Familia ca mediu socializator și educațional. Conținutul și formele colaborării dintre școală și familie în perioada actuală. Bacău: Grafic, 2007. 127 p.
9. Vrăsmaș E. Consilierea și educația părinților. București: Aramis, 2002. 125 p.